

Soubor obsahuje obrázky s příběhy z knihy Kvak a Žbluňk se bojí rádi od Arnolda Lobela. Pedagogičtí pracovníci si mohou pro svou potřebu soubor vytisknout a obrázky vystříhat. Úkolem žáků je na základě přečteného příběhu seřadit obrázky podle toho, jak proběhl děj.

Zítřka

Žbluňk se probudil. „Hrome,“ povzdechl si. „Tady v tom domě je velký svinčík. Čeká mě hrozně moc práce.“ Kvak nahlédl dovnitř oknem.

„To máš pravdu, Žbluňku,“ souhlasil. „Svinčík tu je.“

Žbluňk si přetáhl deku přes hlavu. „Udělám to zítřka,“ prohlásil.

„Dnes si dám pohov a budu brát život z té příjemnější stránky.“

Kvak vešel do domu. „Žbluňku,“ řekl, „kabát a kalhoty máš odhozené na podlaze.“ „Zítřka,“ zabručel Žbluňk zpod deky. „Kuchyňský dřez je plný špinavého nádobí,“ řekl Kvak. „Zítřka,“ odpověděl Žbluňk. „Na křeslech je spousta prachu.“ „Zítřka,“ opakoval Žbluňk. „Okna potřebují umýt,“ pokračoval Kvak. „A měl bys zalít svoje rostlinky.“ „Zítřka!“ vykřikl Žbluňk. „Všechno udělám zítřka.“

Potom se Žbluňk posadil na okraj postele. „Brr,“ zabručel. „Mám bídnou náladu.“

„Proč?“ zeptal se Kvak. „Myslím na to, co všechno budu muset zítřka udělat.“ „Ano,“ přikývl Kvak, „zítřka budeš mít perný den.“

„Ale Kvaku,“ řekl Žbluňk, „když seberu kalhoty a kabát teď, tak je nebudu muset uklízet zítřka, co říkáš?“ „Ne,“ odpověděl Kvak, „to nebudeš muset.“ Žbluňk posbíral šaty a pověsil je do skříně.

„Kvaku,“ pokračoval pak, „když umyju nádobí teď, tak ho nemusím mýt zítřka, že ne?“ „Ne,“ odpověděl Kvak, „to opravdu nemusíš.“ Žbluňk umyl a utřel nádobí a uložil ho do kredence.

„Kvaku,“ řekl potom, „když teď vyčistím okna a zaleju rostlinky, nebudu to muset dělat zítřka, vid’?“

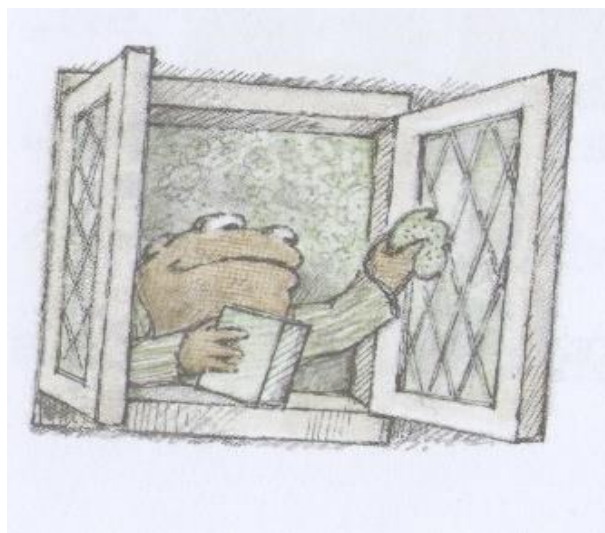
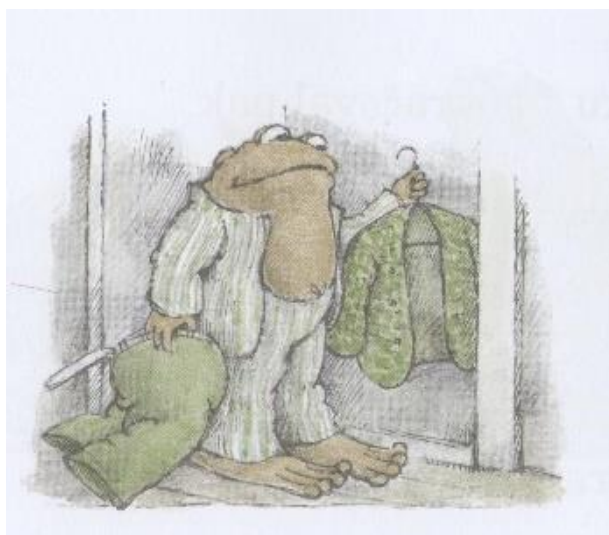
„Ne,“ potvrdil Kvak, „nic z toho nebudeš muset zítřka dělat.“ Žbluňk oprášil křesla. Vyčistil okna. Zalil rostlinky. „Hotovo. Kvaku, teď je mi líp.

Už nemám bídnou náladu.“

„Proč?“ zeptal se Kvak. „Protože je ta práce udělaná. Teď si můžu zítřek schovat na něco, co chci dělat doopravdy.“ „A co je to?“ zeptal se Kvak. „Zítřka,“ odpověděl Žbluňk, „si dám pohov a budu brát život z té příjemnější stránky.“ Potom Žbluňk zalezl zpátky do postele. Přetáhl si deku přes hlavu a usnul.

obrázky k pracovnímu listu č. 1 – příběh Zítra

Co musel všechno Žbluňk udělat? Přiřaď kartičky k obrázkům.

OPRÁŠIT KŘESLO

ZALÍT ROSTLINKY

UMÝT OKNO

POVĚSIT KABÁT

UTŘÍT NÁDOBÍ

Mrazení v zádech

Byla studená a temná noc. „Poslouchej, jak mezi stromy skučí vítr,“ řekl Kvak. „Tohle je ten pravý čas na strašidelné povídání.“ Žbluňk se hlouběji přikrčil do křesla. „Žbluňku, zeptal se Kvak, „copak ty se nebojíš rád? Nemáš rád ten pocit, když ti běhá po zádech mráz?“ „Tím si nejsem tak úplně jistý,“ odpověděl Žbluňk. Kvak připravil konvici horkého čaje, pak se posadil a začal vyprávět.

„Když jsem byl malý, šli jsme jednou s maminkou a tatínkem na výlet. Na zpáteční cestě jsme zabloudili. Mamince to dělalo starost. „Musíme se dostat včas domů,“ řekla. „Nechceme přece potkat starého Černožabáka.“ „Kdo je to?“ ptal jsem se. „Je to hrozné strašidlo,“ řekl tatínek. „V noci vychází ven a k večeri požírá žabí dětičky.“ Žbluňk se napil čaje. „Kvaku,“ zeptal se, „to si vymýšlíš, vid’?“ „Snad ano, snad ne, odpověděl Kvak.

„Maminka s tatínkem šli hledat cestu,“ pokračoval Kvak. „Řekli mi, že mám počkat, než se vrátí. Sedl jsem si pod strom a čekal jsem. V lese se setmělo. Dostal jsem strach. Potom jsem uviděl dvě velikánské oči. Byl to starý Černožabák. Stál přímo u mne.“

„Kvaku,“ zeptal se Žbluňk, „to se opravdu stalo?“ „Možná že ano, a možná že ne,“ řekl Kvak a pokračoval: „Starý Černožabák vytáhl z kapsy švihadlo. „Teď zrovna hlad nemám,“ řekl, „přejedl jsem se totiž chutných žabích dětiček, ale až stokrát přeskočím švihadlo, dostanu hlad znovu. A potom sním TEBE!“

Černožabák přivázal jeden konec švihadla ke stromu. „Toč švihadlem!“ zařval na mě. Točil jsem švihadlem, jak si Černožabák přál. Skočil dvacetkrát. „Začínám mít hlad,“ oznámil Černožabák. Skočil padesátkrát. „Už mám větší hlad,“ řekl Černožabák. Skočil devadesátkrát. „Teď mám velikánský hlad!“ prohlásil Černožabák.“ „Co se stalo potom?“ chtěl vědět Žbluňk. „Musel jsem si nějak zachránit život,“ odpověděl Kvak. „Obíhal jsem se švihadlem okolo stromu a tak jsem starého Černožabáka spoutal. Ječel a řval. Já jsem rychle utíkal pryč. Našel jsem maminku a tatínka a v pořádku jsme se dostali domů.“ „Kvaku,“ zeptal se Žbluňk, „byl ten příběh pravdivý?“ „Možná byl, a možná nebyl,“ odpověděl Kvak. Kvak a Žbluňk seděli blízko ohně. Náramně se báli. Byli tak rozechvění, že se jim hrníčky s čajem třásly v rukou. Po zádech jim běhal mráz. Byl to příjemný, hřejivý pocit.

Kvak šel s maminkou a tatínkem na výlet, ale zabloudili.

Rodiče šli hledat cestu. Kvak čekal na rodiče sám v lese.

Kvak našel rodiče a utekli domů.

Za Kvakem přišel
Černožabák a chtěl ho
sníst.

Kvak svázal Černožabáka
švihadlem.

Klobouk

Když měl Žbluňk narozeniny, daroval mu Kvak klobouk. Žbluňk byl nadšený. „Všechno nejlepší k narozeninám,“ řekl Kvak. Žbluňk si nasadil klobouk, ale ten mu spadl přes oči. „Promiň,“ řekl Kvak. „Ten klobouk je ti moc velký. Daruju ti něco jiného.“ „Ne,“ odpověděl Žbluňk. „Ten klobouk je dárek od tebe. Líbí se mi. Budu ho nosit takový, jaký je.“

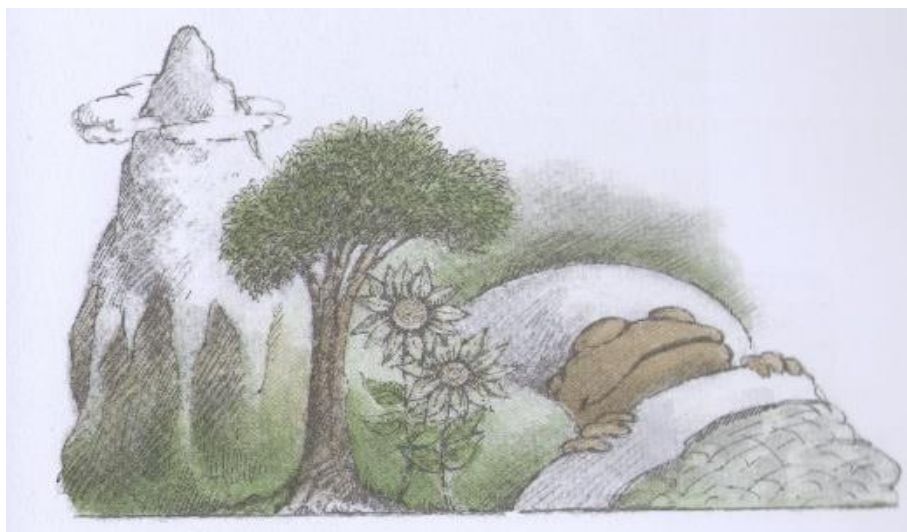
Kvak a Žbluňk si vyšli na procházku. Žbluňk zakopl o kámen. Vrazil do stromu. Spadl do výmolu. „Kvaku,“ postěžoval si Žbluňk, „já vůbec nevidím. Nemohu tvůj krásný dárek nosit. Tyhle narozeniny jsou pro mě pokažené.“ Chvíli byli oba kamarádi smutní. Potom Kvak řekl: Žbluňku, už vím, co musím udělat. Až si dnes večer vlezeš do postele, musíš si nechat procházet hlavou velké myšlenky. Ty velké myšlenky způsobí, že se ti zvětší hlava. Ráno ti pak možná bude ten nový klobouk správně sedět.“ „To je dobrý nápad,“ souhlasil Žbluňk.

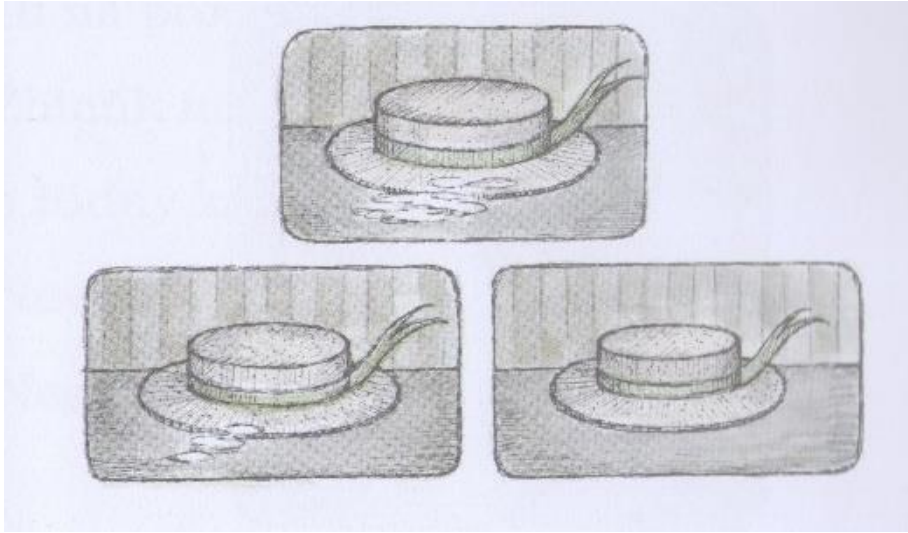
Té noci, když si Žbluňk vlezl do postele, uvažoval o těch největších myšlenkách, na jaké dovedl přijít. Myslel na obrovské slunečnice. Myslel na vzrostlé duby. Myslel na vysokánské hory pokryté sněhem. Potom usnul.

Do Žbluňkova domku přišel Kvak. Vešel dovnitř docela potichounku. Našel klobouk a vzal ho k sobě domů. Nalil na klobouk trochu vody a dal ho schnout na teplé místo. Klobouk se začal scvrkávat. Byl čím dál menší. Potom se Kvak vrátil k Žbluňkovi. Ten pořád ještě pevně spal. Kvak pověsil klobouk zpátky na věšák, kde ho předtím našel.

Když se Žbluňk ráno probudil, nasadil si klobouk na hlavu. Padl mu jako ulitý. Žbluňk běžel ke Kvakovi. „Kvaku, Kvaku!“ volal. „Všechny ty velké myšlenky mi o hodně zvětšily hlavu. Teď už můžu tvůj dárek nosit!“ Kvak a Žbluňk šli na procházku. Žbluňk nezakopl o žádný kámen. Nevrazil do stromu. Nespadl do výmolu. Ten den po Žbluňkových narozeninách se báječně vydařil.

obrázky k pracovnímu listu č. 4 – příběh Klobouk

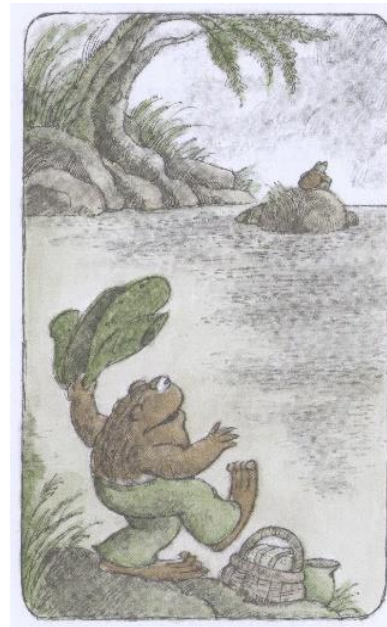

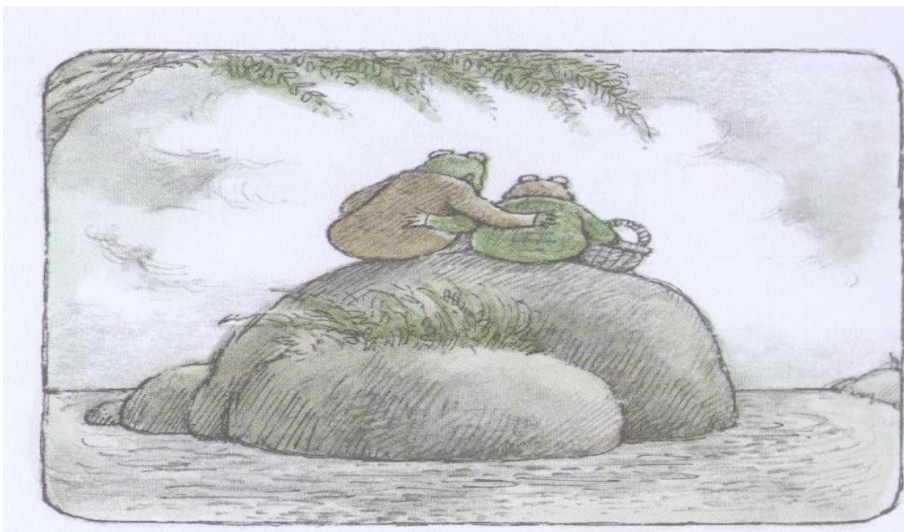
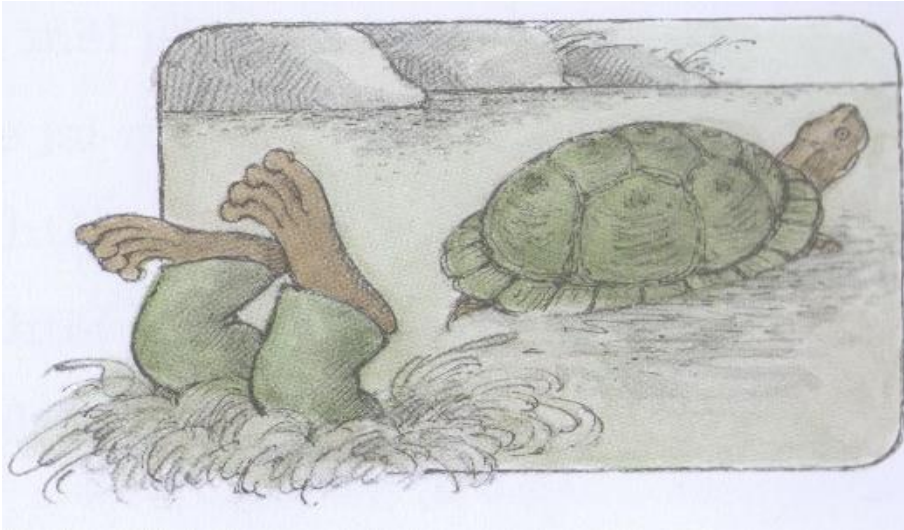
K příběhu Samota není vytvořený pracovní list. Úkolem žáků je ve dvojici seřadit obrázky podle toho, jak proběhl děj a poté svými slovy interpretovat přečtený příběh.

Samota

Žbluňk šel za Kvakem do jeho domku. Na dveřích našel cedulku. Na ní bylo napsáno: Milý Žbluňku, nejsem doma. Šel jsem ven. Chci být sám. „Sám?“ podivil se Žbluňk. „Jsem přece Kvakův kamarád. Proč chce být sám?“ Žbluňk se podíval do okna. Podíval se i na zahradu, ale Kvaka nikde neviděl. Žbluňk šel do lesa, ale Kvak tam nebyl. Žbluňk se vydal na louku. Ani tam Kvaka nenašel. Žbluňk zamířil k řece. Tam ho uviděl: Kvak seděl na ostrůvku uprostřed řeky docela sám. „Chudák Kvak,“ řekl si Žbluňk. „Je mu určitě moc smutno. Ale já ho rozveselím.“ Žbluňk běžel domů. Tam udělal chlebičky a připravil konvici chlazeného čaje. Dal to všechno do košíku a pospíchal k řece. „Kvaku,“ zavolal, „to jsem já, Žbluňk, tvůj nejlepší kamarád!“ Kvak byl příliš daleko, než aby ho slyšel. Žbluňk si svlékl kabát a zamával s ním jako s vlajkou. Kvak byl moc daleko, než aby to viděl. Žbluňk volal a mával, ale nebylo to nic platné. Kvak seděl na ostrůvku. Žbluňka neviděl ani neslyšel. Plavala kolem želva. Žbluňk jí vylezl na záda. „Želvo,“ povídá jí, „dovez mě na ostrůvek. Je tam Kvak. Chce být sám.“ „Když chce Kvak být sám,“ řekla želva, „proč ho tam samotného nechceš nechat?“ „Máš možná pravdu,“ odpověděl Žbluňk. „Třeba mě Kvak už nechce vidět. Třeba už nestojí o to, abych byl jeho kamarád.“ „To je možné,“ řekla želva a plavala k ostrůvku. „Kvaku!“ vykřikl Žbluňk. „Omlouvám se ti za všechny hlouposti, které tropím. Omlouvám se za všechny pitominky, které říkám. Prosím tě, buď zase můj kamarád!“ Žbluňk sklouzl z želvy a cákl sebou do řeky. Kvak Žbluňka vytáhl z vody na ostrůvek. Žbluňk se podíval do košíku: chlebičky byly mokré, konvice s chlazeným čajem byla prázdná. „Z oběda nám toho moc nezbylo,“ řekl Žbluňk. „Připravil jsem ho pro tebe, Kvaku, aby ti bylo dobře.“ „Ale Žbluňku,“ řekl Kvak, „mně je dobře. Mně je výborně. Když jsem se ráno probudil, měl jsem radost, že svítí slunce. Měl jsem radost, že jsem žabák. A měl jsem radost, že jsi můj kamarád. Chtěl jsem být sám. Chtěl jsem přemýšlet o tom, jak je to všechno pěkné.“ „Aha,“ řekl Žbluňk. „To je, myslím, moc dobrý důvod, aby jeden chtěl být sám.“ „Ale teď,“ řekl Kvak, „budu rád,“ když *nebudu* sám. Pojd', naobědváme se.“ Kvak a Žbluňk zůstali na ostrůvku celé odpoledne. Jedli mokré chlebičky a nezapíjeli je chlazeným čajem. Seděli tam dva dobří kamarádi a užívali si samoty ve dvou.

obrázky k pracovnímu listu č. 5 – příběh Samota

Citace

LOBEL, A. *Kvak a Žbluňk se bojí rádi*. Přeložila Eva Musilová. 1. vydání. Praha: Albatros, 2005. Přeloženo z: Days with Frog and Toad (1979). ISBN 978-80-00-01657-3.